

## CHƯƠNG 16

### Hết Mưa Rét Lạnh Đến Xuân Sang

T

hình linh sau câu nói của Đường Thế Dân qua, nhân vật bịt mặt kia vùng cười lên ha hả.

Đường Thế Dân khó chịu:

- Các hạ cười gì thế?

Quái nhân nói:

- Quả thật bạn trẻ là hạng người chẳng ra hồn gì cả. Tục ngữ có câu: Chết sướng không bằng sống cực, loài kiến bọ trùng đẽ kia còn ham sống hưởng chi loài người. Trong chốn thế gian này thiếu chi người bị tàn phế cả công phu nhưng đâu có bạc nhược như bạn trẻ vậy. Chẳng những họ sống mà còn sống một cách hăng say nữa, chứ nếu giống như bạn trẻ thì bọn họ đã chết sạch cả rồi đâu còn kiên trì đến sau này làm những chuyện kinh thiên động địa. Lại nữa vết thương trên mặt của bạn trẻ cũng chẳng có gì đáng kể, là võ sĩ giang hồ mang thương tích là thành tích lịch lãm của mình, tại sao lại nản chí ngã lòng?

Đường Thế Dân hậm hực:

- Các hạ biện luận nghe hay lắm, nhưng thực tế chỉ có người trong cuộc hiểu mà thôi.

Vị quái khách bịt mặt nói với một giọng vô cùng khinh bỉ:

- Người mà gặp phải chuyện đau khổ, khó khăn gấp trăm ngàn lần như bạn trẻ đây vẫn còn có thể sống như thường. Nay bạn trẻ là một con người quá vô dụng như thế thì lúc ban sơ đừng nên đặt chân vào chốn giang hồ làm gì. Lúc ấy bạn trẻ nên làm nghề cày cấy, buôn bán, hoặc gắng công đèn sách tìm chút công danh, rồi cưới vợ sanh con nối nghiệp, hưởng thú an nhàn có phải là hơn không?

Đường Thế Dân than thở:

- Chẳng lẽ nào một cao thủ như các hạ lại không thể nào nhận ra tại hạ nay đã mất hết công lực hay sao?

Hình như vị quái nhân bịt mắt không lấy làm lạ sau câu nói của Đường Thế Dân, lạnh trầm xuống

- Đường nhiên là ta đã nhận ra rồi, từ khi ta vừa nhìn thấy mặt của bạn trẻ.

Đường Thế Dân chua chát:

- Vậy các hạ cần gì phải nhiều lời dài dòng thêm nữa?

Vị quái nhân bịt mắt bình thản:

- Công phu võ học là do sức mình rèn luyện, nếu bị mất vẫn còn có thể tìm cách thu hồi lại, có rừng thì có củi, trời sinh voi trời sinh cỏ, còn tánh mạng con người thì chỉ có một, chết đi là hết. Nhưng chết là một sự dễ dàng, sống lại thấy khó hơn, chỉ có người can đảm, nhiệt huyết và chí lớn mới có thể theo quy củ mà sống mãi. Theo chỗ ta nhận thấy thì bạn trẻ đây là một kẻ hèn nhát đáng chê trách vô cùng.

Đường Thế Dân nghe những lời này bất giác rung động trong lòng.

Nhưng chỉ vì cái tánh quật cường xưa nay khiến Đường Thế Dân không thể lay chuyển được ý niệm

Chàng nói to:

- Tại hạ thấy như thế cũng đủ lắm rồi, người nào có chí nấy, không thể miễn cưỡng dồn ép được. Vậy xin cứ tự tiện!

Vị quái nhân áo đen bịt mắt cười lên lạnh lẽo:

- Ai có chí nấy à? Song là cái chí gì đây? Chính tiểu bằng hữu đây mới là người không có chí nên đi tìm cái chết vô lý như thế.

Đường Thế Dân nổi giận, trở nên hồ đồ:

- Nếu các hạ cứ dài dòng ngăn cản, thì tại hạ nói cho các hạ biết một sự nhục nhã.

Vị quái khách áo đen bịt mắt cười khà:

- Rất hay! Muốn mắng chửi ta à? Ha ha muốn mắng chửi thiên hạ cũng là một nghệ thuật, nếu muốn mắng chửi cho hay thật hay đâu phải là một chuyện dễ dàng. Sinh bình ta rất thích nghe kẻ khác chửi mình. Vậy thì tiểu bằng hữu cứ mắng chửi đi, ta muốn nghe nghệ thuật đó của người bạn trẻ.

Đường Thế Dân quát to:

- Thôi đủ rồi! Tại hạ cầu xin các hạ mau mau rời khỏi chốn này là tốt hơn. Tại hạ không còn nhẫn nại nổi nữa.

Vị quái nhân bịt mặt cười ha hả:

- Xem như thế tiểu bằng hữu không biết thứ nghệ thuật mắng chửi người ta rồi. Vậy thì hôm nay nhất định bạn trẻ đã phải... chết rồi đấy.

Đường Thế Dân trong cảnh dở khóc dở cười:

- Hừ! Chết thì là chết, không chết là không chết, tại sao lại nhất định hay chẳng nhất định.

Vị quái nhân bịt mặt nghiêng đầu qua một bên:

- Như vậy đúng là tiểu bằng hữu dốc lòng mồn tìm lấy cái chết?

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Quả đúng chẳng sai.

Vị quái nhân áo đen hừ lên một tiếng:

- Thôi! Nay tấm lòng của tiểu bằng hữu đã chết đi rồi, không còn muốn sống trên cõi đời nữa thì làm sao có thể cưỡng ép bạn trẻ cho được. Nhưng nếu bạn trẻ dùng lưỡi liềm kéo vào cổ mình thì cái chết quả thật vô cùng khủng khiếp thấy máu cũng chẳng hay. Lúc này ta hứa cứu giúp tiểu bằng hữu, cho được còn sống với thiên hạ, nhưng đã không xong, thì ta sẵn sàng đưa linh hồn bạn trẻ về bên kia thế giới khác. Vậy thì ta chỉ điểm vào cái tử huyệt của bạn trẻ là bạn sẽ được chết một cái chết rất yên lành. Bạn trẻ nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân khích động:

- Vậy thì được. Xin các hạ xuống tay! Tại hạ có lời cảm tạ trước.

Người áo đen nói ra là hành động, liền vận công lực lên hai ngón chỉ điểm vào hai nơi tử huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân trông thấy rõ ràng, cắn răng than thầm:

- Vậy cũng xong!

Khắp cả thân hình của Đường Thế Dân theo đó rung động lên một cái, rồi thì tâm thần mờ hẳn.

Sau đấy chàng bất tỉnh đi.

Quả thật chẳng có một chút gì đầu khổ, sự chết đúng như vị quái khách bịt mặt rất êm đềm.

Cái chết trong ý tưởng chỉ ảo hư rồi vô vị

oOo

Từ từ mở bừng hai mắt ra, Đường Thế Dân phát giác mình nằm trong một nơi rất kỳ dị.

Đây giống như phòng ngủ của công hầu khanh tướng trong thời cổ xa xưa, bốn phía vách xây bằng đá cẩm thạch.

Phòng khá rộng, giữa phòng trên trần gắn một hạt minh châu khổng lồ, soi sáng huyền ảo.

Ánh sáng của hạt minh châu rất kỳ diệu, nhu hoà, cho thấy trên trần cũng xây bằng đá cẩm thạch, chạm trổ, điêu khắc rất mỹ thuật công phu.

Bàn ghế trong phòng đều bằng đá, còn Đường Thế Dân thì nằm trên giường có mùng mền đầy đủ.

Đường Thế Dân chợt nảy ý niệm: mình chẳng chết đi rồi hay sao. Do đâu lại nằm trong chốn này.

Chàng lại thấy mình đang trằm chằm ngắm, mùi hương thoảng phất qua mũi chàng.

Quả thật là điều quái lạ.

Sự kinh ngạc khiến cho Đường Thế Dân phải chóng mặt. Chàng không rõ đây là hư ảo hay là sự thật chàng hãy còn sống trên cõi đời.

Đột nhiên Đường Thế Dân phát giác trên chiếc bàn đá ở gần giường ngủ có bày la liệt những món ăn còn nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút.

Đường Thế Dân tròn tròn cặp mắt nhìn những món đồ ăn đó.

Mùi vị thơm tho bốc tới mũi chàng làm cho chàng thèm thuồng. Một cơn đói cồn cào trong bụng.

Liền đó Đường Thế Dân liếc mắt nhìn ra cánh cửa phòng hé mở, thấy phía ngoài kia trần thiết phô bày giống như một cung điện của vua chúa ngày xưa vậy.

Sự tình càng lúc càng quái dị khiến cho Đường Thế Dân ngơ ngác cả tâm hồn.

Giờ thì chàng tự biết mình hãy còn sống trên cõi thế gian này rồi.

Trong cảnh tượng cổ quái mà không thể tưởng này bất giác làm chàng rung mình.

Tại sao chàng lại lọt vào nơi này?

Đây là cung điện gì? Cung điện của ai?

Đường Thế Dân đứng yên lặng nhắm hai mắt hồi nhớ những chuyện vừa xảy ra.

Chàng còn nhớ rõ đang khi rút kiếm tự sát thì một vị quái nhân bịt mặt xuất hiện.

Quái nhân này dùng lời thoá mạ chàng, sau đó bằng lòng giúp chàng chết một cách yên lành.

Quái nhân đã điểm vào hai tử huyệt của chàng. Sau đó chàng mê man đi chẳng còn hay biết gì nữa.

Nhưng bây giờ khi mở mắt thì chàng lại thấy mình nằm trong một khung cảnh huyền ảo lạ lùng.

Đường Thế Dân mở mắt ra, thử vận hành công lực trong cơ thể xem thế nào.

Nhưng mãi vẫn không thấy có hy vọng chút nào cả. Đường Thế Dân hoàn toàn thất vọng như cũ.

Lúc ấy nhãn quang của Đường Thế Dân tiếp xúc với những món thức ăn còn nóng hổi trên bàn.

Chàng lại thấy ngoài các thức ăn kia còn có một bình rượu đặt sẵn đó nữa.

Đường Thế Dân cất tiếng gọi:

- Có ai trong này không?

Gọi mấy lần chỉ nghe thanh âm vọng lại chứ chẳng hề có tiếng đáp của ai cả.

Trong bụng chàng lại nghe con đói cồn cào trở lại, mùi hương thức ăn đánh thức bao tử chàng.

Chẳng quản trong nhà có người hay không, Đường Thế Dân cần ăn một bụng cho thật no rồi sẽ tính tới chuyện khác.

Chàng loạng choạng tiến tới bàn đá trắng, ngồi xuống chiếc ghế cũng làm bằng đá.

Hình như đây là bàn và ghế thiên nhiên chứ không phải nhân tạo.

Thức ăn thật ngon lành, lại nóng hổi bay mùi phung phực, đương nhiên vừa có người nấu và bung vào đây.

Không cần nghĩ ngợi thêm nữa Đường Thế Dân cầm đũa lên gấp thức ăn và rót rượu vào chén uống ngon lành.

Đang đói, Đường Thế Dân ăn mãi một hồi đã vui và bình rượu cũng sắp cạn.

Bây giờ thì chàng đã thấy bụng no nê, sự cảm khoái thật tả xiết.

Chàng đứng dậy bỏ vợ đi trong phòng. Thấy trên giường có chiếc gương bằng đồng chói lọi liền cầm lấy đưa lên soi mặt.

Sau khi soi gương Đường Thế Dân chợt buông trở xuống, vì vết thương trên mặt của chàng.

Vết thương bởi lưỡi kiếm trên mặt chàng được đắp thuốc lên kỹ càng chẳng hiểu là ai.

Điều này khiến chàng càng kinh dị vô cùng, ngẫm nghĩ hoài không thể tìm hiểu được.

Đường Thế Dân ngồi trở xuống giường trong đầu óc nghĩ viễn vông.

Thình lình trong lúc đó có giọng nói nổi lên:

- Tiểu bằng hữu đã ăn uống rồi chưa?

Giọng nói lạ trâm khiến cho Đường Thế Dân đã phải giật mình kinh hãi.

Chàng đứng phắt lên đưa mắt nhìn ra cửa coi người vừa phát ngôn ấy là ai.

Một người vận toàn đen bước vào đứng trước cửa phòng nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân bằng cặp mắt sáng ngời.

Cặp mắt từng quen thuộc với chàng khiến chàng phải rùng mình khi chạm phải nó.

Là nhân vật nào đây?

Người vừa lên tiếng hỏi chàng chẳng ai khác hơn là vị quái nhân bịt mặt từng gặp ngoài hoang địa.

Chẳng hiểu thế nào hấn lại lọt vào đây?

Bất giác Đường Thế Dân đã phải sửng sốt đến lặng người chỉ nhìn vị quái nhân bịt mặt mà chưa thốt được lời nào.

Người bịt mặt trên gương mặt vẫn trùm kín mít bởi vuông vải đen, chỉ chừa cặp mắt sáng quắc.

Hai người đối diện nhau một lúc thật lâu.

Đường Thế Dân kích động:

- Đây là chốn nào?

Vị quái nhân bịt mặt đáp:

- Tiểu bằng hữu chưa nhận ra sao? Nơi đây chính là huyết mộ cũng có thể gọi là Tẩm cung.

Nghe qua những lời này bất giác Đường Thế Dân biến đổi cả thần tình run giọng hỏi:

- Tẩm cung à?

Vị quái nhân bịt mặt trầm trầm:

- Đúng như vậy, từ vùng Khai Phong cho tới thành Lạc Dương, thử Tẩm cung này rất nhiều, đây chỉ là một trong những Tẩm cung đó mà thôi.

Đường Thế Dân kinh ngạc đến băng khuâng, đứng ngơ ngác một hồi khá lâu rồi hỏi quái nhân:

- Các hạ... chẳng phải đã từng điếm vào tử huyết của tại hạ kết liễu cuộc đời rồi hay sao?

Vị quái nhân bịt mặt cười khà:

- Ha ha, nếu ta không điếm vào tử huyết của tiểu bằng hữu thì làm thế nào có thể tiến vào trong Tẩm cung này cho được.

Đường Thế Dân biết đây là chuyện nói đùa của người quái khách bịt mặt, nên không lưu tâm, mà chỉ hỏi:

- Nay tại hạ đây có thể thỉnh giáo quy danh hiệu của các hạ không?

Hình như biết trước Đường Thế Dân đã hỏi câu này, người quái khách bịt mặt không một chút do dự:

- Không cần phải hỏi danh tánh làm gì. Tiểu bằng hữu cứ gọi ta là các hạ như từ trước là được rồi, tìm hiểu thêm làm gì cho thêm sự phiền phức phải chăng?

Đường Thế Dân thở dài:

- Tại hạ không hỏi các hạ thì còn hỏi ai nữa đây?

Vị quái nhân bịt mặt khe khẽ gật đầu, rồi nói:

- Tiểu bằng hữu tên gọi Đường Thế Dân, chỉ vì một vụ án mạng bí mật trong sư môn mà phải bỏ ra ngoài, từng nhận chức Thống Lãnh trong toà Phong Bảo của Hồng Bảo Chủ, nay vừa bị sư phụ của tiểu bằng hữu phế thải công lực rồi đuổi ra khỏi môn phái có đúng vậy chăng?

Nghe quái nhân bịt mặt kể một hơi bất giác Đường Thế Dân phải giẫy nảy mình.

Đối phương đối với mình quá rõ ràng như việc nhà, mà mình lại không hiểu lai lịch đối phương như thế nào cả.

Đây thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.

Vị quái nhân bịt mặt hình như đoán hiểu tâm trạng của Đường Thế Dân, hất cánh tay áo lên một cái.

Hắn buông trầm:

- Đường tiểu huynh đệ chớ có căng thẳng như thế, cứ hãy yên tâm, nay ta có một việc cần hỏi đây.

Đường Thế Dân nhìn thẳng vào mặt vị quái nhân bịt mặt thần bí kia.

Chàng bình thản:

- Chuyện gì các hạ cứ hỏi?

Vị quái nhân bịt mặt hỏi:

- Kẻ nào đã từng gây thương tích trên mặt Đường tiểu huynh đệ vậy.

Đường Thế Dân chợt sôi máu căm thù khi nghe nhắc đến chuyện này chàng cắn răng lại:

- Đó là do một kẻ vận trang phục giống như một gã công tử quý phái gây thương tích cho tại hạ.

- Nguyên do thế nào?

- Gã bảo tại hạ từng phá vỡ cuộc hôn nhân của gã, nên gã quyết tạo thương tích trên mặt của tại hạ.

- Đó là một sự lầm lẫn phải chăng?

Tâm tình Đường Thế Dân chấn động, tự nhủ:

- Sao hắn lại biết rõ ràng như thế?

Chàng gật đầu:

- Quả thật chẳng hề sai. Nếu trước đó hấn phát giác tại hạ là một kẻ mất hết công lực thì chưa đến nỗi đã lầm lẫn một cách tai hại cho tại hạ như thế này.

Vị quái nhân bịt mặt trầm ngâm một lúc khá lâu, lại hỏi tiếp Đường Thế Dân.

- Tiểu bằng hữu có biết rõ lai lịch của gã công tử có vẻ quý phái kia như thế nào không?

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Bình sinh tại hạ chưa hề quen biết gã công tử kia. Đây chỉ là lần thứ nhất tại hạ đối diện và gã ra tay tạo thương tích mà thôi.

Rồi thì im lặng.

Đường Thế Dân chợt chuyển quan tâm niệm, hỏi lại vị quái nhân áo đen thần bí:

- Các hạ đưa tại hạ vào lũng tằm này do nguyên nhân nào thúc đẩy, xin cho tại hạ được biết?

Vị quái nhân thần bí đáp:

- Có người cậy nhờ ta làm chuyện này.

Đường Thế Dân sững sờ.

Chàng hỏi với giọng kinh hãi.

- Kẻ nào nhờ các hạ thế?

Hỏi xong Đường Thế Dân nhìn vị quái nhân bịt mặt thần bí với vẻ khẩn trương vô cùng.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí đáp:

- Chuyện này tiểu bằng hữu không cần phải biết tới mà làm gì, nếu người kia trong thâm tâm muốn cho tiểu bằng hữu biết, thì chắc chắn sẽ có một ngày tiểu bằng hữu cũng rõ.

Giờ hãy trở lại chuyện lúc nãy vì hiện nay ta chẳng còn thời giờ để lưu lại nơi đây thêm nữa.

Tâm tình của Đường Thế Dân trầm lặng khác thường.

Xem thế đã có người nhờ vị quái nhân bịt mặt thần bí này đưa chàng vào lũng tằm giải cứu đây.

Đồng thời chốn lãng tã này hinh như có người trú ngụ thường nhậ chó chẳng không.

Cho nên mới có giường chiếu, chãn gối tươm tất và lại còn có thức ăn ngon lành nữa.

Song lão quái nhân muốn bảo chàng chuyện gì đây?

Chàng nhìn quái nhân bịt mặt thần bí:

- Tại hạ muốn hỏi rõ cái ý sau cùng của các hạ?

Vị quái nhân bịt mặt nói nhanh:

- Ta muốn biết tiểu bằng hữu nay muốn phục hồi công lực hay không?

Đường Thế Dân nghe xong rúng động cả tâm tình.

Đây quả thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.

Chuyện phục hồi công lực là việc xa vời huyền ảo chàng không bao giờ dám nghĩ tới nó.

Nay vị quái nhân bịt mặt thần bí này lại nói đến nó bảo sao chàng không khích động tốt cùng được.

Tới đây Đường Thế Dân nhớ tới đến lời nói của ả nữ tỳ xinh đẹp tuyệt vời Đinh Hương.

Nàng từng có bảo qua chuyện phục hồi công lực cho chàng, nhưng chàng đã xua đuổi nàng đi.

Nghĩ đến bất giác Đường Thế Dân bật thốt:

- Tại hạ đã rõ mọi việc rồi!

Tới lượt vị quái nhân lấy làm lạ:

- Tiểu bằng hữu rõ chuyện gì đây?

Đường Thế Dân có vẻ khích động khôn cùng nhìn gấn vào mặt vị quái nhân bịt mặt thần bí:

- Lúc nãy các hạ có bảo qua có người từng cậy nhờ các hạ làm như thế phải chẳng?

- Đúng vậy!

- Người cậy nhờ các hạ có đúng là Hồng Tiểu Ngọc trong toà Phong Bảo hay không?

Vị quái nhân thần bí lắc đầu:

- Tiểu bằng hữu đã nghĩ sai lầm rồi, tại sao chuyện này lại dính líu tới Hồng Tiểu Ngọc của toà Phong Bảo?

Thật tình đây hoàn toàn chẳng hề liên hệ một chút nào tới cái Bảo ấy.

Bất giác Đường Thế Dân trầm mặc xuống, như thế chàng không còn nghĩ gì thêm được nữa.

Cứ theo chàng thì Hồng Tiểu Ngọc bảo Đinh Hương nói với chàng có thể có người phục hồi công lực như xưa.

Nay vị quái nhân bịt mặt từ chối và lại bảo không hề dính líu tới Hồng Tiểu Ngọc thì còn là ai đây?

Ai đã nhờ hãn ra ta phục hồi công lực cho chàng như hãn từng thốt ra vừa rồi.

Đường Thế Dân chợt hỏi:

- Công lực đã bị phế thải hoàn toàn rồi, mà còn có thể phục hồi lại như xưa được hay sao?

Vị quái nhân bịt mặt đáp:

- Rất có thể, nhưng đây chẳng khác chi điểm lạ của trời ban cho, phải gặp cơ duyên mới phục hồi công lực lại được chứ không phải bất cứ là một ai muốn cũng được đâu.

Nghe vậy Đường Thế Dân phấn chấn cả tinh thần nên trái tim chàng đập mạnh, ngọn lửa sinh tồn cháy rừng rực trở lại trong cơ thể chàng.

Chàng run giọng:

- Vậy là các hạ...

Vị quái nhân bịt mặt nói mau:

- Như thế tiểu bằng hữu sẽ bằng lòng thử với số mạng của mình rồi phải chăng?

Đường Thế Dân khe khẽ gật đầu mà không có đáp.

Liền đó vị quái nhân áo đen bịt mặt từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc đặt lên trên bàn nói:

- Trong chiếc hộp này có tất cả ba hoàn linh đơn. Bắt đầu thì uống vào hoàn thứ nhất, chờ sau bốn mươi chín ngày lại uống tới hoàn thứ nhì, rồi cũng với thời gian đó uống nốt hoàn thứ ba, như vậy tính tất cả thời gian là gần một trăm ngày.

Sau khi uống xong hoàn đơn rồi, mỗi ngày tiểu bằng hữu tập nội công của sư môn vậy. Qua thời gian đó công hiệu thế nào sẽ thấy rõ.

Có điều nếu tựu thành xong xuôi chẳng những tiểu bằng hữu phục hồi nguyên vẹn công phu năm xưa mà còn lại gia tăng bội phần nội lực nữa.

Tiểu bằng hữu hãy nhớ ghi.

Đường Thế Dân cảm kích đến toàn thân run rẩy lên.

Đây mới thật là một câu chuyện giống như lối truyền thuyết trong chốn giang hồ chứ không có thực.

Khiến cho lòng chàng càng ngày càng ngờ vực.

Như vậy thứ linh đơn này có thể bảo là một loại tiên dược có một không hai trên cõi đời rồi.

Tại sao vị quái nhân này lại trao không cho chàng như thế?

Vị quái nhân bịt mặt thần bí nhìn bằng cặp mắt sáng ngời vào mặt Đường Thế Dân hiểu rõ tâm trạng chàng.

Hắn cười bảo:

- Tiểu bằng hữu chớ có hoài nghi làm gì. Sự thật hoàn linh đơn này đúng là một loại thuốc vô giá hiếm thấy trên cõi đời, song đối với những người không dùng được lại chẳng đáng giá trị gì cả.

Bởi phải ở các trạng thiếu niên hãy còn nguyên thủy như Đường thiếu hiệp mới sử dụng được và có hiệu quả, bằng không chẳng những không thành tựu mà còn mang mối đại họa vào mình. Tiểu bằng hữu có rõ chưa?

Đường Thế Dân như người tỉnh bùng cơn kỳ mộng, gật đầu连连连连 sau đó lại hỏi:

- Các hạ có điều kiện gì không?

Vị quái nhân bịt mặt mỉm cười:

- Đường Thế Dân, hiện tiểu bằng hữu mang rất nhiều tâm sự, lại nặng mối ưu tư và tự ái trong lòng, thực tình nếu là có điều kiện thì tiểu bằng hữu có thể làm được những gì cho ta. Ta sẽ nói thẳng với bằng hữu rằng, đây là cơ duyên, chứ chẳng có một điều kiện nào cả.

Đường Thế Dân hổ thẹn lúng túng:

- Xin lỗi các hạ, tại hạ đã cam thất lễ không biết dùng lời, xin tha thứ cho một phen.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí nói:

- Giờ thì ta còn nhiều chuyện cấp bách phải ra đi, tiểu bằng hữu hãy ở lại lo tự phục hồi công lực. Từ đây ra phía ngoài kia quanh sang phải là nhà bếp, ở đó có đủ lương thực dự trữ cho bằng hữu dùng trong một trăm ngày, song phải tự bằng hữu nấu nướng lấy mà ăn chứ chẳng có một ai giúp cho cả. Điều cần ghi nhớ sau khi tự thành công lực rồi bằng hữu hãy chờ ta trở về chớ nên đi, vì sự hiếu kỳ có thể mang đại họa vào thân. Tiểu bằng hữu hãy ghi nhớ vào lòng.

Nói xong vị quái nhân bịt mặt áo đen quay mình ra khỏi cửa phòng hút dạng.

Hiện giờ trong lãng tẩm chỉ còn có một mình Đường Thế Dân.

Một người sống đơn độc dưới lãng mộ âm u lạnh lùng làm sao khỏi cảm thấy trong lòng thê lương.

Trong kỳ hạn một trăm ngày thành công thấy cũng chẳng phải là thời gian ngắn ngủi gì.

Trước hết Đường Thế Dân thấy cũng nên hiểu rõ trong huyết mộ này coi như thế nào đã.

Liền đó chàng cất bước rời khỏi gian phòng tiến ra ngoài.

Phía ngoài là một mật thất như cung điện, ở giữa có đặt hai cái quan tài bằng đồng to tướng.

Chắc đây là nhị vị chủ nhân của ngôi lãng tẩm này, Đường Thế Dân tìm xem có dấu vết gì chẳng.

Nhưng chàng không thể hiểu đó là hai chiếc quan tài của nhân vật nào vì không có văn tự chi cả.

Quả thật là hạng người nào?

Bực vua chúa, tể tướng hay đại tiên bối trong chốn giang hồ.

Sau khi quan sát một hồi về khí cực gần đó Đường Thế Dân kết luận đây chính là võ quan từ đời nhà Tần nhà Hán chi đó.

Có bốn căn thạch thất bao xung quanh ngôi cung điện.

Hai căn phía trái đối diện với nhau. Hai căn sau thì nhỏ hơn, trong đó có một căn để thứ nấu nướng.

Không cần nghĩ cũng biết chính tay vị quái nhân bịt mặt thần bí đã sắp ra.

Phía chánh ngôi đại điện là một con đường không dài gì lắm có thấy trong tận mắt Song chỉ tới đó là cùng chẳng thấy ngõ ra vào chắc là đường cùng đây.

Tiến đi quan sát một vòng tình thế bây giờ Đường Thế Dân mới quay lại chỗ cũ. Chàng ngồi trầm tư một chập.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí là hạng người gì đây?

Nhân vật nào nhờ hấn ra tay cứu vãn tánh mạng cho chàng?

Mùi thơm thoang thoảng trong chăn gối, chúng tỏ nơi đây có nữ nhân cư ngụ.

Là nữ nhân nào?

Đương nhiên, không làm sao Đường Thế Dân biết được tung tích của người đàn bà đó.

Vậy tốt hơn là đừng thềm nghĩ tới gì nữa làm gì cho thềm bận lòng về việc không dính líu tới chàng.

Nên chàng gác qua chuyện đó.

oOo

Bắt đầu từ ngày hôm đó Đường Thế Dân uống ngay viên linh đơn thứ nhất rồi vận hành công lực.

Trong cơ thể chàng chưa nghe biến đổi chi cả.

Bốn mươi lăm ngày trôi qua thật chậm chạp.

Đường Thế Dân lại nuốt viên linh đơn thứ nhì và tiếp tục hành công theo lời quái nhân chỉ dẫn.

Qua ngày thứ chín mươi tám, Đường Thế Dân lại uống viên linh đơn còn lại.

Sau hoàn linh đơn này Đường Thế Dân cảm thấy trong mình sức công phá thật là dữ dội.

Chàng uống vô độ nửa giờ thì nằm nghe hơi nóng trong người sôi lên cuộn cuộn như mình đặt trên lò lửa.

Hình như chàng đang bị đốt cháy tan rã từng thớ thịt trong người đi vậy.

Đường Thế Dân biết có sự lạ nên định thần vận công, điều khiển chân khí quy nguyên về một mối.

Trải qua một chập rất lâu có tới vài thời thần.

Tinh thần thể xác của Đường Thế Dân định thần trở lại, chỉ cảm thấy toàn thân sững khoái vô cùng.

Đường Thế Dân mở mắt ra từ từ đứng dậy đi lại trong gian phòng mà lòng phấn khởi cực độ.

Cứ theo ước hẹn hôm nọ thì người quái nhân bịt mặt hai ngày sau nữa sẽ quay lại.

Chàng hy vọng vị quái nhân bịt mặt thần bí về trước hẹn kỳ vì chàng gấp rút muốn trông thấy cảnh sắc bên ngoài.

Đường Thế Dân vòng quanh thử tìm coi có nơi nào là động cơ mở cửa bước ra ngoài chăng.

Song chàng tìm kiếm cả buổi mà vẫn chưa trông thấy nơi nào có thể thoát ra ngoài cả.

Bốn phía vách đá không có một kẽ hở nhỏ nào.

Bây giờ thì chàng đành phải ngồi yên chờ đợi vị quái nhân bịt mặt thần bí trở về tẩm cung này.

Không có chuyện gì làm để giết thời giờ chậm chạp, Đường Thế Dân lấy kiếm ra tập luyện.

Chàng luyện rất thuần thục chiêu thức Truy Hồn Tam Thức cả trăm lần thì lần này kiếm thuật càng nhanh nhẹn và kỳ diệu hơn xưa gấp bội lần.

Một lúc sau nữa Đường Thế Dân thu kiếm lại, lau sạch mồ hôi, nghỉ ngơi một chút rồi bước sang gian phòng bên kia.

Chàng đi xem mấy món đồ cổ kính.

Xem một chập, cuối cùng Đường Thế Dân thấy trên bàn kệ kia có một cái bảo tháp làm bằng cổ ngọc màu đỏ tợ máu.

Cổ tháp long lanh sáng đẹp mê hồn.

Đường Thế Dân cầm cái cổ thám bằng ngọc kia lên nhìn thì thấy chạm trổ cực kỳ tinh xảo.

Sự tinh xảo hấp dẫn đến nỗi Đường Thế Dân không muốn buông nó ra.

Chiếc bảo tháp này cao độ nửa thước, ở từng dưới đáy tháp có thể vận rời ra ngoài.

Đường Thế Dân tò mò vận thử cái đáy thì thấy nó rời ra.

Phía trong cổ tháp bằng ngọc trống rỗng.

Đường Thế Dân rờ rẫm một hồi, chợt thò ngón trở vào bọng chiếc cổ tháp bằng ngọc

Đột nhiên, ngón tay chàng chạm nhằm một món vật.

Hình như đó là một mảnh lụa cuộn lại thì phải.

Đường Thế Dân động tánh hiếu kỳ, từ từ rút cái vật ấy ra.

Nhìn kỹ lại thì đúng là một mảnh lụa cuộn lại.

Màu lụa còn mới, không phải là từ xưa lưu lại.

Do dự một chút, Đường Thế Dân tháo mở cuộn lụa ấy ra.

Coi kỹ đó là một bảng danh sách đề tên người.

Lạ thay! Tại sao trong chiếc tháp bằng ngọc này lại có một bảng danh sách đề tên nhân vật để làm gì?

Đường Thế Dân đọc qua từng tên trong bảng danh sách đó.

Đến tên Phương Hữu Vi, bất giác Đường Thế Dân thẳng thốt muốn ngừng đi cả sự thờ.

Chàng tiếp tục đọc thêm.

Kế đó là Châu Côn, Hồ Đại Minh, Mẫn Tam đều xuất hiện trong mảnh lụa kỳ lạ này.

Đúng thật bọn người đó đều chết trong tay Đại Hành Quyết.

Tâm tình Đường Thế Dân rúng động không ngừng.

Hiển nhiên vị quái nhân bịt mặt là chủ nhân của tấm lụa ghi danh sách từng nhân vật này.

Như vậy hẳn có thể là Đại Hành Quyết!

Đây quả thật là một chuyện bất ngờ vô cùng.

Vị quái nhân bí mật cứu chàng chính lại là người thần bí khủng bố máu tanh kia chẳng?

Không cần nói cái bảng danh sách này chính là huyết danh thư của những kẻ cừ thù phải thủ tiêu lần lượt không sớm thì muộn.

Trống ngực của Đường Thế Dân đập mạnh, mồ hôi toát đầm đìa cả chiếc áo đang mặc trong mình.

Bàn tay cầm bảng danh sách run run lên mất cả sự bình thường.

Lát sau Đường Thế Dân cố chấn chỉnh tinh thần lại rồi đọc tiếp bảng huyết danh thư đó.

Lại có Khương Chấp Trung là mưu sĩ của toà Phong Bảo mà chàng từng quen biết khi còn nhận chức Thống Lãnh đội Thuyền Phong của Bảo này.

Ngờ đâu trong bảng huyết danh thư cũng lại có tên của lão nhân này nữa.

Hiện nay chàng ở trong lãng tẩm này đã có một trăm ngày chẳng hiểu Khương Chấp Trung đã như thế nào rồi.

Hắn có bị nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết giết đi rồi chưa?

Còn những tên sau cùng thì Đường Thế Dân không từng quen thuộc gì.

Tên chót hết là Tứ Kim Cang.

Đây là cái tên đại diện biệt hiệu một người, hay là bốn người thì cũng chưa có rõ.

Một nhân vật cuối cùng nữa đã khiến cho chàng kinh hồn tán phách đó là Vũ Lâm Chí Tôn.

Vũ Lâm Chí Tôn oai danh lừng lẫy, được thiên hạ tôn xưng là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời.

Sao tên hắn cũng có trong huyết danh thư của người thần bí Đại Hành Quyết.

Đại Hành Quyết có tài năng gì làm nên chuyện đội đá vá trời này?

Bởi vì sự thật Vũ Lâm Chí Tôn đã trở thành nhân vật truyền thuyết của những bọn võ lâm tuổi trẻ chẳng một ai được thấy qua.

Thân thủ của Vũ Lâm Chí Tôn như con Thần Long chỉ thoáng thấy đuôi mà chẳng biết đầu.

Theo giang hồ đồn đãi thì hiện nay Vũ Lâm Chí Tôn đã xuống tóc đi tu từ lâu lắm rồi.

Lão có thể đã viên tịch rồi không chừng.

Toàn bộ danh sách huyết thư này có tới ngoài ba mươi tên toàn là hảo thủ võ lâm.

Đường Thế Dân đặt huyết danh sách xuống, trầm lặng suy tư một lúc lâu.

Trong lòng chàng luôn luôn khẩn trương không một chút ngừng.

Tại sao Đại Hành Quyết phải giết người đông đảo đến thế này?

Hắn trả mỗi huyết thù chi đây?

Chàng có nên cứu vãn đám người kia hay không?

Song hiện thời vị quái nhân bịt mặt thần bí đã có ơn cứu tử lại còn phục hồi công lực cho chàng, hiển nhiên đã trở thành đại ân nhân của chàng rồi.

Chàng không thể quên đi cái công đức cao dày của hắn đã ban bố cho chàng.

Thình lình trong giờ phút đó.

Một loạt tiếng di động nổi lên.

Hình như có người sắp tiến vào trong tầm cung này.

- o O o -